

Kjell Berntsen (1937 –), skøytelegende: – Det er nok det største jeg har opplevd på skøytebanen

«Vi i Larvik 350» er et prosjekt av journalist Kristian Bålsrød, historiker Ane Ringheim Eriksen ved Larvik Museum og illustratør Christina Disington, med støtte fra Larvik kommune. Hver uke i løpet av 2021 vil du i ØP bli kjent med ett av totalt 350 portretter som vil utgjøre samlingen Vi i Larvik 350. Se mer på vi350.no, og på jubileets Facebook-side.

Kristian Bålsrød, Ane Ringheim Eriksen, Christina Disington (Illustratør)

15.05.21 17:43

15.05.21 17:43

– Jeg kjente jo ikke Ragnar fra før av, forteller Kjell. Men jeg må si at den tida med ham, den ga meg veldig mye.

Det kunne stått skøyteheld under navnet hans, men det føles som at «legende» er mer dekkende. For selv om Kjell Berntsens karriere er blant larvikshistoriens mest imponerende, er det kanskje aller flest historier knyttet til hva Berntsen kunne oppnådd på isen, enn hva han faktisk rakk. For Kjell var bedre enn Fred Anton Maier, og Fred Anton ble best i verden.

– I '57 ble jeg tatt ut til å bli med på norgesmesterskapet. Det er nok det største jeg har opplevd på skøytebanen. Mesterskapet ble holdt på Fram, og jeg hadde akkurat blitt senior. Jeg plasserte meg bare sånn på midten av resultatlistene, men det å gå på hjemmebane, når det var 16.000 publikummere i løpet av de to dagene, det var svært.

Samme året ble Kjell nordisk ungdomsmester i finske Rovaniemi. Men så fikk altså den lovende skøytekarrieren en brå og uventet stopp. Først kom militærtjenesten, med blant annet et halvt år i Gaza, deretter en vinter på Fram uten is. Kjell valgte i stedet for en karriere på isen, en karriere innen shipping. I form holdt han seg med tennis. Ni klubbmesterskap og sju kretsmeesterskap har han fått med seg fra sine år på Bergeløkka ved Bøkeskogen. Og selv om det er en stund siden det siste, er han fremdeles aktiv. 72 år etter at han tok tak i racketen for første gang.

Men her slutter altså vårt snakk om Kjells bragder innen idrett. For da vi senhøsten 2020 sitter på Bøkekroa og blir kjent, så kommer overraskelsen som gjør at denne ukas portrett blir litt todelt. Jeg spør nemlig om hans sterkeste minne fra idrett, og forventer en skildring av en duell på skøyteisen, eller over et nett i Stavernshallen. Men i stedet, og uten særlig lang betenkningstid svarer han:

– Du, jeg tror nesten det må være med guttane jeg går tur med.

Og historien han forteller videre er så inspirerende, at vi noen uker senere snakker videre mens vi er på tur med gjengen. Ikke noe jålete. Denne onsdagen går turen i gatene rundt i Stavern, Agnes og Solstad, og grunnet en journalist som absolutt skal ta bilder, har vi blitt hengende litt etter «feltet».

– Jeg merker det nå som jeg har blitt eldre, at jeg har veldig godt av det, forteller Kjell og utdyper: – Akkurat dette her, når jeg henger etter og får krampe i låra. Vi trenger det alle sammen. Og det sosiale, også. Nå i koronatiden mer enn noen gang.

Kjell har akkurat fortalt at tennishallen ble stengt samme dag, så nå har aktivitetsdagene i uka gått ned fra tre til én. Tempoet er høyt på gjengen som spenner i alder fra 70-åra til Kjell på 84. Tre av de andre, blant annet eldstemannen i gjengen på 89 har valgt seg en kortere runde og møter resten for en kopp kaffe på et på forhånd avtalt sted etter runda. Som vanlig. Det er egentlig ingen godkjent unnskyldning for å ikke stille. -Det fører til mobbing, ler Kjell.

– Det begynte for tolv år siden. Jeg hadde egentlig nok med tennis og sånne ting, men så lurte de meg med. Og nå har onsdagene blitt veldig viktige for meg. Vi prater om alt mulig. Vi diskuterer politikk, og så prater vi om problemer vi måtte ha. Vi er der for hverandre, og hvis noen ikke kan komme, så passer vi på å følge dem opp.

– Det høres ut som at dere er flinkere til å ta vare på hverandre enn mannfolk flest?

– Ja, og det begynte nok med Ragnar.

Ragnar er et navn som er litt ekstra spesielt for alle i onsdagsklubben. Det var nemlig Ragnar som var motivasjonen som startet alt sammen. Og, i tillegg til seg selv, så går de nok fremdeles også litt for ham. Kameraten hans Arnfinn skjønnte nemlig at det var noe med Ragnar. At han var syk, og at mosjon ville være viktig. Så de to begynte å rusle sammen, og etter hvert tenkte de at flere kunne være med.

Ragnar ble sykere. Etter hvert måtte han over i elektrisk rullestol, og han kom på korttidsplasser på ulike sykehjem. Men det var aldri noen tvil om at han skulle være med.

– Det skapte egentlig litt spesiell stemning rundt turene våre det.

Vi har tatt igjen resten av turgjengen etter en liten rast på Agnesodden, og Arnfinn, som hører at vi snakker om Ragnar, skyter inn.

– Vi henta’n overalt, og overalt så var betjeninga helt sånn himmelfalne over dette her. Men det var ikke i våre tanker i det hele tatt, at det var noe spesielt. Vi bare skulle få’n med, vi. Etter hvert så ble vi nok litt av et syn med staver, rullestol og tau, der vi skulle trekke med oss kameraten vår opp skråninger og trapper.

– Og jeg tror som Kjell, at den tida med Ragnar påvirka oss. For gjennom en slags aktivisering av omsorgsevnen som vi måtte ha da, så fortsatte vi å måtte tenke litt på hverandre, også etterpå. Og vi har, tror jeg, mye mer åpenhet rundt helseproblemer og andre utfordringer enn jeg tror vi ville hatt.

– Jeg kjente jo ikke Ragnar fra før av, forteller Kjell. Men jeg må si at den tida med ham, den ga meg veldig mye. Det ble veldig viktig. Så han savner jeg.

– Vi hadde en oppgave, som ga svar på alt annet. Og det var å hjelpe Ragnar. Fordi det var viktig for han. Men ganske snart, så merka vi at det var like viktig for alle oss andre.